

Számok városa

Tegnap este matematika könyv volt a kezemben, azt a témát tanultam, melyet nem értettem.

S miközben a matekot tanultam, nagyon hamar el is aludtam.

Álmomban egy városban jártam, szemem előtt egy játszóteret láttam.

Furcsálltam, hogy ismeretlen helyen vagyok, körbenézek, de senkit sem látok.

Egy ember sem volt a játszótéren, s egyedül meg nagyon féltem.

A játszótér mögött álltam, s még ezért a bejáratot sem találtam.

Egyszer észrevettem, hogy mozog a hinta, megijedtem, mert nem tudtam, hogy ki ülhet rajta.

Tudni akartam, hogy ki hintázik előttem, és ezért egy levelet jól megrecsegtettem.

Kíváncsi voltam, hogy ki fordul hátra, s egy kilences szám ült a hintában.

Bementem és azt láttam, hogy csak számok voltak az egyik kis házban.

Olyan kicsik voltak, a kerítés meg olyan nagy, hogy a túloldalról nem is látszottak.

Egyszer csak lépéseket hallottam, s számok sorakoztak, mikor megfordultam.

Mind engem nézett, hogy ki lehetek, de én útnak indultam, hátha embereket is lelek.

Rájöttem, hogy hiába megyek bárhova, ha ez a számok városa.

Visszamentem a játszótérre, s a számok tovább álltak engem nézve.

Félve, keservesen mosolyogva, azt mondták „ez a számok városa”.

Nagyon megijedtem, hisz még beszélni is tudtak,

úgy néztem, mint aki még nem látott számokat.

Bemutakoztam aztán, hogy ők se féljenek, s megmutatták játszóterüket.

Sok mindenről kérdeztek, például, hogy szeretem-e a mateket.

Mondtam, hogy szeretem, csak az egyik feladatot nem értem.

Számiskolájukba elvittek, s kezembe adtak egy matekkönyvet.

Melyet nem értettem, azt kikerestem, s ők elmagyarázták szépen nekem.

Mikor a feladatot megértettem, a számokkal együtt a játszótérre mentem.

Játszottunk tovább boldogan, míg egy gonosz százas be nem toppan.

A százas szám a polgármester volt, s elküldött minket, mert a játszótér bezárult.

A kilences szám elvezetett a házába, s játszóteret építettünk az udvarába.

Úgy hallottam, mintha az iskolába csengettek volna,

de nem az volt, hanem az ébresztőóra.

Nagyon sajnáltam, hogy velük tovább nem lehettem,

de találkoztam velük a való életben.

Ott voltak a matekkönyvemben, s mosolyogva integettek nekem.

Simon Szidónia